

bírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVI. évfolyam, I. szám · 2013. húsvét

Kereszten keresztül látni a Feltámadottat

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” [Jn 3,14–15]

Mennyi idő és milyen tényezők sarkallják arra az embert, hogy elforduljon Istentől, megtagadja azt, aki csak jót akar adni? A hosszú vándorlás alatt elfogyott a választott nép türelme, nem hitte már Ura jó akaratát a megpróbáltatások között – ellene lázadt, felülbírálta. Ott volt velük, a nép között az elégedetlenség csírája, magukban hordozták az ősellenség fulánkját, ezért elég volt egy keservesebb útszakasz, néhány óra, amikor üres gyomorral kellett róni a métereket. Akkor elhomályosult a megígért ország szépsége, köddé vált az egyiptomi szabadság csodája.

Neked, Testvérem, mire van szükséged, hogy elfordulj Istentől, a Te mennyei Atyádtól? Egy nehezebb élet-szakasz, amikor megfogyatkozik az erőd, amikor egészséged megromlik, szeretteid, barátaid messze kerülnek tőled, munkádban kellemetlenségekkel, környezetekben rosszindulattal találkozol?

Isten megmutatta a pusztában vándorló népének, mi vár azokra, akik nem akarják az ő vezetését, konokul elfordulnak tőle. Büntetés, kemény okulás. Ott kígyók halálos marása tépte fel a húst. Ez volt a büntetés. A szent Istent nem lehet megcsúfolni, megvetni, jó szándékát meghazudtolni. Mégis, kegyelmes és mentő szeretete akkor is bennünket keres, amikor fenyíteni kényszerül. Mi ezért már a kereszten látjuk a büntetést.

Nem olyan egyszerű az, amikor az

Úr Jézus haláláról beszélünk. Van szép halál – amit bár költőnk nem kívánt magának – „Ágyban, párnák közt halni meg”. Élettel betelve, magas kort megérve már úgy érezzük, szabad elmenni ebből a világból. Sokak szerint (egyes országok törvényei is így rendelkeznek) van megérdemelt halál: a velejéig romlott emberé. S létezik olyan halál, ami egy rossz döntés következtében történt: értelmetlen halál gyorshajtás vagy ittas vezetés miatt. Az ÚR Jézus halála rettenetes halál. Nem csak azért, mert embertelen fájdalmakat kellett elviselni a megkorbácsoltatás és kereszt-hordozás miatt. Rettenetes felismerés az, hogy ott látjuk a büntetést. Egy ártatlan férfi kinszenvedését és haláltusáját követjük végig. Tehát nemcsak szánalom vagy elborzadás kell eluralkonjon bennünket, hanem a szégyen. Milyen mélyre tud süllyedni az ember, aki ártatlanul gyilkol, aki a szerető, áldó kez szegzezi oda!

Megdöbbenő, hogy napról napra csak tetézzük az ő fájdalmát azzal, hogy mi is tudunk egyik pillanatról másira istentagadók, Krisztus-ellenségek lenni, hallgatva a vádlóra, a sátán hangjára, aki lázít Istenünk ellen, aki nevetve csábít a rosszra. S ott a büntetés, ott függ a kereszten. Mert a bűn zsoldja a halál! Bántó szavaid miatt, cínikus leszólásod és gúnyos pillantásod következtében, azért mert nem tudtál igazat mondani és önzetlenül szeretni, s azt gondoltad, Isten helyébe léphetsz... S mert Urunk gyűlöli a bűnt, ott a büntetésed a kereszten! Miattad és helyetted szenvedett az Isten Fia! De miattam, helyettem, értem is!

Ha őszinte bűnlátással, bűnbánattal jövünk Urunk elé, imádsággal a szívünkben, szabadságért kiáltva, akkor van szabadság! Mózes haláttalan nép-

nek is volt. Van szabadság! Az Úr elkészítette a szabadság lehetőségét. Nem egy parancsszóval, hogy „Kígyók, viszsa!”. Hanem egy eszköz segítségével, a póznára szegezett érc kígyóval. Hogy az ember maga keresse azt, Aki a szabadság lehetőségét adja. „Nézz fel a kígyóra, csak pillants oda, csak emeld fej a fejedet, elég a gyógyuláshoz!” – A bűnök, a kísértés, a bennünket körülvevő gonoszság nem szűnik meg, de elég ránézni a keresztre, hinni a Szabadító erejében. Nézz oda, ahova felémeltetett az Emberfia! Mert az szabadságod egyetlen esélye.

Hihetetlen, esztelen szavaknak tűnnek? Pedig nem véletlen szép böjti énekünk egyik sora: „keresztfa titka tündökölt”. Nem a „jóistenke” az, akit emlegetni kell, hátha oltalmaz, hanem a győzedelmes Krisztusra kell nézni, aki keresztre ment, szabadságot hozott a bűntől, az ellenség uralmától, a pokol szenvedésétől, sőt a halál legyőzőjének is bizonyult, feltámadása által! Az Ő szeretete, hatalma biztos. Szabadító erejének tényére ráállhat mindenki, aki szívvel vallja: miattam, helyettem, értem tette!

Nagypéntek az evangélikusok legnagyobb ünnepe. A Feltámadás ünnepe az egész kereszténység örömunnepe! Hiszen a kettőt együtt kell látni: előttünk áll a szenvedő Isten Fia, akinek végtelen szeretete ezt a szörnyűséget is vállalta értünk. Ugyanakkor itt van velünk valóságosan a dicsőséges Isten Fia, akinek hatalma a halálnál is nagyobb. Így láthatjuk ezen a tavaszon önmagunkat ismét Isten Fiának győzedelmes, szabadító szeretete fényében. Higgyetek benne, hogy igaz reményetek, örök életetek is legyen őbenne!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

•• Áldott ünneplést kíván az I. Kerületi Evangélikus Egyházközség Presbitériuma ••

Akiket szívük arra indított, hogy keressék az Urat

Vannak istenkeresők, akiket a szívük indít Isten keresésére. De ennek meghatározó tényezője az, hogy e keresés mögött a szentséges Isten áll. A keresett isteni személy, a mi Urunk keresteti önönmagát. Nem az emberi lélek gyümölcse az istenkeresés, hanem isteni kezdeményezésről van szó. Csodálatos állapot az istenkeresés, mert ez már istenközösség a lélek mélyrétegében, és egyszer csak kinyílik a bimbó, és a hit szép virága borítja be életünk fáját, és így lesz megfelelő gyümölcs. Szellemi kaland ez, amire saját érdeklődésünkben kell vállalkoznunk, mert úgy alkotott meg minket a Teremtőnk, hogy mindig többre vágyunk annál, amivel éppen rendelkezünk. Ez igaz az anyagiakra is, de nagyon igaz a lelki, szellemi igazságokra nézve is: mindig több kell.

Sok érdekes és tanulságos történelmi beszámolót olvashatunk a Bibliában, és most ezek közül kiemeljük azt, amelyben Roboám és Jeroboám háborúskodásáról van szó. A történet maga elszomorító, de van benne egy csodálatos jelzés az istenkeresés igazságával összefüggésben (2Krón 11).

Nem bonyolódunk bele a háborúskodó királyok kölcsönös területi követeléseibe, mert örökké ismétlődő emberi alapképlet ez a mindent megszerelni akaró kapzsiság. S ez még csak nem is királyok és hatalmasok, birodalmak és országok között van így, hanem van ennek individuális szintre lebontható értelmezése is. Roboám és Jeroboám történetéből elég annyit tudunk, hogy mind a ketten igényt tartottak a királyi címre és hatalomra, és ennek volt a végzetes következménye egy öldöklő háború lehetősége. Általános és elszomorító igazság, hogy ha birtoklási vágy miatt ember fordul ember ellen, azonnal kész a veszekedésre, harcra, gyilkolásra. Itt a történetben azonban Isten közbeavatkozik, megbízza küldöttét a következőképpen: Isten embere parancsot kapott arra, hogy akadályozza meg a gyűlölködő feleket, tántorítsa el őket a háborútól, mondván „ne harcoljatok testvéreitekkel”. Isten csodát tett, mert legalább az egyik fél engedelmesen hallgatott az Úr szavára.

Roboám az, aki hallgatott az Úr szavára, ezért nem háborúzni indult, hanem ellenkezőleg: biztosságot teremtő építkezésbe kezdett és biztosította a nélkülöző lakosok élelmiszerellátását,

a békés és munkás életet, és ez a békés, építő, bölcs politikai döntés óriási hatással volt messzi környék lakóira, papokra és lévítákra, akik hajlandók voltak még ingóságait, mezőiket és házaikat is elhagyva a békés építkezést folytató királyhoz csatlakozni, tömegesen. Mert az egészséges ember békére és normális életre vágyik.

Am nemcsak papok és lévíták vágytak erre a békés és harmonikus életre, hanem ezt olvassuk a Szentírás lapjain: „*A papok után Jeruzsálemben mentek Izrael valamennyi törzséből azok is, akiket szívük arra indított, hogy keressék Izrael Istenét, az Urat, és áldozzanak őseik Istenének, az Úrnak.*” [2Krón 11,16] Istenkereső emberekről olvasunk, akiket szívük indított arra, hogy az Urat keressék, mert élt bennük a lélek ősi sejtése, amit majd a Názáreti Jézus – az ószövetségi Szentírást idézve – ezekkel a szavakkal tesz újszövetségi kijelentéssé: „*Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.*” [Mt 4,4] – vö. 5Móz 8,3. Nemcsak kenyérral, anyagiakkal, evilági értékekkel él az ember! Hatalmas lelki igazságot mondott ki Jézus ebben az igében is: „*Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?*” [Mk 8,36]. S óriási ígéret van ebben az igében is: „*De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*” [Mt 6,33] Isten országa keresése mellett, alatt és általa megoldódhatnak anyagi gondok is, de hisszük, hogy nagy kérdéseinkre is világos válaszokat kapunk a Szentlélek által.

Nem állítjuk, hogy korunkban tömeges jelenség lenne az istenkeresés, de tapasztalataink szerint egyre többen vannak, akik szívükben egy titokzatos és különleges nyugtalanságot tapasztalnak meg. Lehetne ezt a nyugtalanságot (felületesen és divatos szóval) „idegeskedésnek” is nevezni. Ez az idegeskedés egy olyan elképesztő modern jelenség, aminek okára senki sem tud értelmes elmélettel rávilágítani, csak találgatások vannak. Ezt a nyugtalanságot tapasztalta meg Augustinus, aki híres könyvében (Vallomások) így fogalmazta meg: „... nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik benned.” Mert csak ideig-óráig elégséges az ember számára a földi lét, bárki életében elérkezhet a szent nyugtalanság,

a dolgok, a lét lényegére vonatkozó kérdések ideje. Miféle nyugtalanságról van szó?

Ebben a lelki kalandban Istené a főszerep. Mert igaz, hogy mi, emberek éljük át ezt az oktan – látható okok nélküli – idegességet, nyugtalanságot, de nyugtalanságunk mögött a szentséges Isten érhető tetten életünkben: „Vigasztalódj, nem keresnél, ha már meg nem találtál volna.” (Blaise Pascal híres állítása). A keresés lelki állapotában már Isten felé fordultam, már a vonzáskörében vagyok, csak még nem látok világosan.

Az istenkereső ember hittel összefüggő kérdéseket tesz fel, és méltán reménykedhet olyan válaszokban, amelyek tovább segítik élete lelki küzdelmeiben. A Szentírásból tudjuk, hogy csodálatos áldások kísérik azok életét, akik „az Urat keresik”. Először is ez a keresés nem reménytelen, mert éppen a keresett szent Személy áll a keresésünk mögött, másrészt pedig Pál apostol szerint Isten „nincs messzire egyikünk-től sem”, „mert őbennél élünk, mozgunk és vagyunk.” [ApCsel 17,27k]

Istenkeresésünk legbiztatóbb lelki háttere a Szentlélek Isten, aki már az ószövetségi törvénykönyvben ilyen kijelentést adott: „*De ha keresni fogod ott az Urat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívvel, lélekkel keresed.*” [5Móz 4,29] Mondhatnánk, hogy biztosra megyünk. De nem a mi kitartásunk miatt, hanem Isten szent ígérete miatt. Aki keres, talál! (Mt 7,8 és Lk 11,10) Aki Istent keresi, már meg is találta, csak meg kell adni a saját lelke számára a kérdésekre keresett válaszok beérésének szent idejét. A vetés és a beérés között időnek kell eltelnie. A kérdések felvetése és a válaszok megemésztése időigényes.

Áldás jár együtt az istenkereséssel. Olyan áldás, amiről nem is álmodna az ember, méghozzá a boldogság áldása a zsoltaíró szerint: boldogok, akik „teljes szívvel keresik őt” (Zsolt 119,2). S ez már a boldogságnak az a titka, amelyet Jézus hegyi beszédének sorozatába illeszthetünk bele (Mt 5,1kk).

Istenkeresők ma is vannak. Hivatkozhatnánk neves lélekgyógyászok empirikus tételeire, hogy az emberi léleknek pedig van vallásos funkciója, amivel törődni szükséges, de mi itt nem ezt tesszük, mert tartózkodni szeretnénk a bálványimádás leghalványabb veszélyétől is. Mert az ember

magától nem az élő Istent keresi, hanem egy rendelkezésre álló, használható istent, azaz bálványt, és elsősorban erre vonatkozik – a bűneset mellett – a megrendítő, és minket leleplező állítás: „*nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.*” [Rm 3,11] – vö. Zsolt 14,2. Ám istenkeresők azért vannak, mert az élő Isten indít erre a keresésre, és Ő maga akar nekünk az Ő tetszése szerinti élethelyzetünkben és időpontban érvényes választ adni a kérdéseinkre. Jézus megkérdezte a betesdai beteget: „*Akarsz-e meggyógyulni?*” [Jn 5,6] Jézus kérdése itt és most: „*Akarsz-e kérdéseidre Tőlem választ nyerni?*”

Egyetlen esélyünket olvashatjuk ki Tamás történetéből. A negyedik evangélista tömören elmondja, hogy a tanít-

ványok megrendült boldogsággal számolnak be Tamásnak arról, hogy látták az Urat, a Feltámadottat. Tamás visszaütötte ezt egy lakonikus, de nagyon modern mondattal: „*Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.*” Hányan mondják: ha nem látom, nem hiszem. Tamás modern kételkedő, lehetne kortársunk is. S eljött életében az a pillanat, amikor Jézus megállt Tamás szeme előtt, és megmutatta neki magát, sőt javasolta sebeinek megtapintását. Tamás „csak” leborult, nem volt több kételye és kérdése, ki mondta tömör hitvallását: „*Én Uram és én Istenem!*” [Jn 20,25kk] Kérdezzetünk végső esélye ez: Jézussal talál-

kozni! Ha átéltük ezt a találkozást, akkor Jézus szava ránk is érvényes: „*és azon a napon nem kérdeztek éntőlem semmit.*” [Jn 16,23]

Következzenek a kérdések, amelyek bárki kérdései lehetnek, de egyet ne felejtünk el. Nincsenek rossz kérdések, csak figyelmetlen, türelmetlen, felszínes kérdezők vannak, akik nem adják meg önmaguknak a válasz megkeresésének és feldolgozásának az esélyét. Vannak, akik csak elrejtőzködni akarnak kérdéseik mögött, és ezért mesterséges kérdéseket találnak ki, és éppen ezért a válaszok iránt sem nyitottak.

RIBÁR JÁNOS
ny. esperes

KERÜLETI MISSZIÓI NAP Kiskőrös, május 11. (szombat)

Füle Lajos Az eltemethetetlen

*Temették ólom-csüggedésbe,
hitelenség rongyába rakva
a félelem sivatagába
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették tornyos templomokba,
szertartások golycsai közé,
imákból készült szemfedője.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány sziklái alá.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyos vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejt el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGA AZ ÉLET.*

ÜNNEPI ALKALMAINK

Nagycsütörtök:

- 17 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet a tanácsteremben

Nagypéntek:

- 10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet a tanácsteremben
- 17 órakor passióolvasási istentisztelet a tanácsteremben
- 18.30-kor ökumenikus keresztút zarándoklat a Városházától

Húsvétvasárnap:

- 5 órakor hajnali virrasztás a templomban
- 10 órakor Feltámadás ünnepi istentisztelet úrvacsorával a templomban
- 16 órakor „Feltámadt az Úr!” – Könnyűzenei áhítat a templomban

Húsvéthétfő:

- 10 órakor Feltámadás ünnepi istentisztelet úrvacsorával

Beszélgetés a keresztségről

1. rész: Amiről már nem kellene vitáznunk

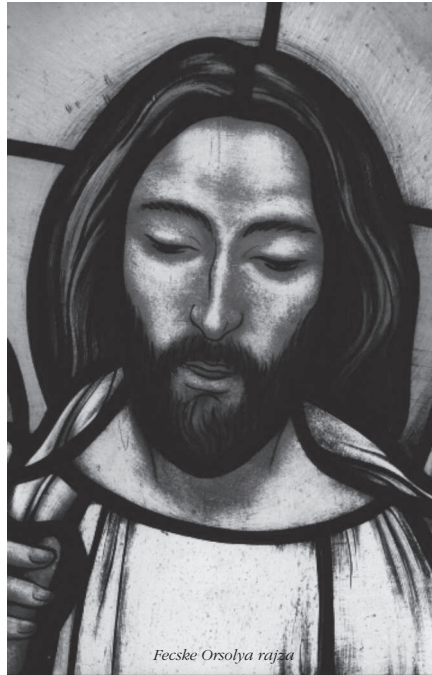
Az egyháztörténet során ismételtelen fellángolt a vita a keresztség körül. Ennek oka abban keresendő, hogy csak lassan következett be a keresztény gyülekezetekben gyakorolt keresztség elhatárolódása a más vallások – zsidóság és természeti- vagy misztériumvallások – ilyen jellegű, vagy hozzá hasonló szertartásaitól. A másik okot a fejlődés szolgáltatta: míg – Jézussal egyetértésben – az őskereszténység szilárd meggyőződéssel várta Isten országa hamaros eljövételét, s annak fényében a keresztségnek nyomatékosabban szükségét érezte, addig a 3–4. századi kereszténység már más problémákkal kellett szembenézzen. A századok múltán ellanyhuló felfogás és a keresztség laza gyakorlata ismételtelen hozott elő keresztelő, azaz „baptista” irányzatokat, amelyek a keresztség szigorú szertartásához és nagyra értékeléséhez ragaszkodtak, sőt ezt csaknem egyedüli ismertetőjelükké tették.

Az idők során mégis kialakult néhány felismerés, melyeket közös kincseknek tekinthetünk, s amelyekről már nem kellene végtelen vitákat folytatni.

a) „Megkeresztelkedett háza népével együtt...”

Az újszövetség egyöntetű tanúságtétele szerint az első missziók egyik kísérőjelensége volt, hogy amikor egy pogány vagy zsidó felnőtt a kereszténységre áttért és megkeresztelkedett, vele együtt keresztelték meg háza népét, azaz a tágabb értelemben vett családját is. Már Pál apostol is így keresztelte meg Sztefanász háza népét, s ez a család lett Akhája „zsengéje”, vagyis első kereszténye (1Kor 1,16 és 16,15). Valószínűleg ő keresztelte meg Lidiát és családját (ApCsel 16,15), valamint a börtönőröket Filippiben (ApCsel 16,33) és Kriszpusz családját Korinthusban (ApCsel 18,8), sőt esetleg Kornéliusz századosékat is Joppében (ApCsel 11,14). Feltehetően így kell érteni Péter szavait is, aki első hallgatóinak ezt kiáltotta oda: „*Térjetekek meg és keresztelkedjetekek meg... és veszítekek a Szentlélek ajándékát, mert nektek szól az ígélet, és a ti gyermekeiteknek...*” [ApCsel 2,38–39]. Erre utalnának a házi táblák is (Ef 6,1–5; Kol 3,18–25), melyek a gyermekeket, mint „az Úrban” levőket, azaz megkeresztelteket szólítják meg.

Nem csoda, ha Origenész egyházi tanító Kr. u. 235-ben azt állítja, hogy az egyház „az apostolok óta (ab apostolis) gyakorolja a kisgyermek kereszttelését is (etiam parvulis baptismum dare)”. Római Hippolyt egyházi rendtartásának (Kr. u. 220) 46,2–3. és

16,4–5. idevágó intézkedése így szól: „Mindenekelőtt kisgyermekeket (infantes) kereszteljetekek. Mindazok szóljanak magukért (hitvallást?), akik már beszélnek. Akik még nem beszélnek, azok helyett a szülők vagy a családhoz tartozó mások szóljanak. Ehhez csatlakozva kereszteljetekek meg a felnőtt férfiakat, és végül a nőket...”

A Lyonban meghalt Iréneusz egyházatyja ennek a korai keresztelési gyakorlatnak (Kr. u. 180 táján) ezt a teológiai megalapozást adja: Jézus azért jött, hogy „mindenkit megmentsen, akit Isten általa újjászült, a csecsemőket és a kicsiket, a gyerekeket, a fiatalokat és az öregeket”. Nem kétséges, hogy az újjászületésen a keresztséget kell értenünk.

Már a második században ismerős volt a „holtakért való keresztelkedés” vagy „helyettesítő keresztelkedés”, s ezzel kapcsolatban magától értetődően keresztelték a halálos veszedelemben levő gyermekeket is. Már egy korai zsinat (a spanyolországi Elvirában) is kénytelen volt a szükségkeresztséggel foglalkozni, amely korra való tekintet nélkül gyakorolandó.

Jó, ha mindezt a korabeli zsidó és (később) görög gyakorlat háttérén nézzük. Ha egy pogány család zsidóvá lett – a Talmud külön rendelkezett az itt alkalmazandó szabályokról –, akkor a fiúgyermekeket, korra való tekintet nélkül, azonnal körülmetélték, a három évesnél nagyobb lányokat pedig megkeresztelték. Pogány szülők áttérése után született fiúgyermekét már nyolcadnapon metélték körül, mint bármely más zsidó fiút. Ha azonban a szülők áttérése előtt született meg a fiúgyermek, akkor az anyja keresztelője napján volt a körülmetélése is.

A korabeli görög társadalomban is igen nagy figyelmet szenteltek a gyermekeknek. A misztériumkultuszoknak nevezett vallási közösségekben a gyerekek 7–8 éves kortól fogva nemcsak ministránsok, lektorok vagy énekesek lehettek, de tudunk hétévesekről, akiket „beavattak”, sőt korai tizenévesekről, akik az „ifjúsági vezető” kitüntetést viselték.

Természetesen látni kell a keresztény keresztség, és a zsidó, illetve pogány vallási gyakorlatok közötti tartalmi különbséget. Nem is akartuk itt ezeket egy színvonalra emelni. Inkább felhívtuk a figyelmet arra, hogy a zsidó és hellén világban induló és fejlődő kereszténység eleve versenyképtelen maradt volna, ha a kicsik, tehát a gyerekek részére nem nyújtott volna valami ceremóniát, ünnepélyt, hangsúlyozva vele, hogy ők mennyire fontosak a számára. Olyan világban, ahol pl. ilyen mondások közismertek voltak: „Ötévesen a Szentíráshoz (Tóra), tízévesen a törvénytárgyhoz (Tóra), tizenhárom évesen a Talmudhoz, tizennyolc évesen a házasság mennyországába” (ti. kell a gyermeket vezetni) – világosan látszott, hogy milyen nagy figyelmet szenteltek a felnővőknek.

„Aki bűnös, értelmetlen és kiskorú, röviden tehát, aki boldogtalan, azt fogadja be az Isten országa.” Mi más ez, mint a boldogságmondások (Mt 5,3; 11,25; Lk 15,7) félreérthetetlen üzenete? Ennek megvalósulása történt egy gyermek életében a keresztség által.

b) Írásban bizonyított gyermekkeresztség

Mindez azonban nem homályosíthatja el a tényt, hogy a kereszténység első két és fél évszázadából nincsen írásbeli bizonyítékunk a gyermeke-

resztség végrehajtásáról és gyakorlásáról. Ez pedig igen hosszú idő. Magyarízhadjuk ezt úgy, hogy éppen, mivel a kisgyermek megkeresztelése mindennapi bevett szokás volt, nem kellett különösen tanúsítani a gyakorlását. De ez igen gyenge feltételezés csupán. Ugyanakkor nem feledhetjük el, hogy az egyházatyák Észak-Afrikából (Tertullianusz, Cyprianusz, Origenész), Rómából (Hippolytus), Galliából (Irénéusz) Spanyolországból (Elvirai zsinat) már igen korán úgy írnak a gyermekek megkereszteléséről, mint gyakorlott valóságról.

Egy történelmi utalás valószínűleg nagyobb súllyal esik latba, mint sok más feltevés. Nem feledhetjük el, hogy az ókorban milyen nagy szerepet játszott a hatalmasságok, gonosz erők, démonok hite. Az emberi élet ezeknek van kiszolgáltatva, tehát fenyegetett, és félnie kell örökké – ez volt az antik világ emberiségének közös réme. Innen érthető, hogy az akkori uralkodók és királyok címei között feltétlenül megtaláljuk a pástor, az úr megjelöléseket. Hiszen a pástor nem csak legeltes, terel, de a farkasok ellen is megvéd. Az úr pedig rabszolgák seregével rendelkezik, akik alattvalói teljes védelmét biztosítják. A gonosz erők támadásának pedig legjobban az újszülött élte van kitéve. Korabeli keresztény írók is osztják ezt a nézetet, és tudnak a gyermekeket fenyegető „démoni szellemről” (spiritus daemonicus), illetve a gyermek születésekor megjelenő és leselkedő „gonosz démonról”. Hihetőleg ilyen félelem űzte azokat az édesanyákat is, akik Jézustól gyermekük megáldását kérték (Mk 10,13). Jézus kézrátételében látták a gonosz szellemek elleni védekezés legjobb orvosságát. S hogy ez az elképzelés a gyermekek esetleges megkeresztelésénél is már nagyon korán szerepet játszhatott, arra nézve a Kolosséi levél érdekes bizonyító mondatot közöl: „*Ti is őbenne (ti. Krisztusban) jutottatok el az élet teljességére, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. Őbenne körül is metéltettetek... és övele együtt eltemettettek a keresztségben...*” [Kol 2,10–12]

Mai ismereteink szerint tehát nincs írásbeli bizonyítékunk a gyermekek keresztelés tényleges végrehajtásáról a Kr. u. 250–280. években. Ezen évszázadok ismeretének birtokában ugyanilyen bizonyossággal mondhatjuk azonban azt is, hogy kizártnak kell tartanunk a gyermekkereszttség teljes hiányát. Az erős démonhit ellen a kereszténység ugyan nem varázslással védekezett, a környező népek gyakorlata-

nak megfelelően, de a gyermekeken (és felnőtteken) végrehajtott kereszttség egyik alap gondolata kétségkívül az is volt, hogy a megkeresztelt „uralomváltás” ajándékában részesült: ha eddig a félelem uralkodott felette, most más úr lett. Régi keresztelési abrenunciálások (azaz a gonosz erőknek esküvel való megtagadása), ennek igen kézzelfogható bizonyosságai. Más szóval: az állandó démonfélelem elől biztonságot kereső társadalmakban a kereszténység nem kockáztathatta azt, hogy kilép a biztonságot nyújtók sorából. Ellenkezőleg, hitt Jézusban, hogy ő az igazi Jó Pásztor, és a béresekkel szemben ő az, aki teljes biztonságot nyújt az övéinek: a keresztségben benne rejteznek el (Rm 6,3–4). Volt persze egy éppen ellenkező felfogás is a keresztség hasznáról. A 4. században igen neves személyiségek nem keresztelkedtek meg korán, nehogy az ördögtől való elszakadásukba visszaeszenek. Nemcsak két császár, Nagy Konstantin (†337) és Theodóziusz (†395) keresztelkedtek meg halálos veszedelemben, illetve a halottas ágyukon. A nagy egyházi tanító, Nazianzoni Gergely (†390) és Baziliosz (†379) kívárta, amíg szakmai kiképzése befejeződött, hogy utána nyerje el a keresztiséget. Sőt, Miláno kiváló tanítóját, Ambróziust, püspökké választása után kellett megkeresztelni.

c) A keresztelés vagy bemerítkezés téves alternatívája

Az újszövetségi görög nyelvben a keresztelést a „baptizein” ige fejezi ki, a keresztiséget pedig baptizmosznak

nevezik. Mind az igei, mind a főnévi forma valaminek vagy valakinek vízbe való belemerítését jelenti. Nem tesz helytelenül tehát az, aki ragaszkodik ahhoz, hogy a keresztelés szertartása megköveteli a megkeresztelendő testének teljes vízbemerítését. Elvileg semmi sem állja útját annak, hogy így kereszteljenek meg akár felnőttet, akár gyermeket, vagy éppen újszülöttet.

A „keresztelés vagy bemerítkezés” alternatívája azonban nem a víz mennyiségén, hanem a gyermek- vagy felnőtt-keresztelésen alapul. Ezért is téves. Az ugyanis elképzelhető, hogy egyes egyházak bevezetik a teljes testbemerítést, és azt – kortól függetlenül – mindenkire nézve kötelezővé teszik. A bemerítkezés kizárólagosságának híveiről azonban nehezen képzelhető el, hogy ezt minden korban levőnek fel is ajánlanák. Ez már más teológiai megfontolásokból való kiindulás következménye – ezért később még visszatérünk rá. Itt csak azt az általános meggyőződést kívánjuk megerősíteni – éppen az őskereszténységre hivatkozva –, hogy Isten kegyelmi ajándata független a korunktól, a vízmennyiségtől, a felkészültségünktől. Nehéz tehát éppen egy most született gyermektől megtagadni a keresztiséghez szervesen kapcsolódó ígéretek bármelyikét is. Ha a formához szigorúan ragaszkodunk, akkor nem vonhatjuk kétségbe a teljes bemerítés vagy bemerítkezés jogosultságát. De a keresztiség vagy bemerítkezés alternatívája téves, és beszélgetéseinknek rossz irányt adhat.

d) A keresztiség szükséges az üdvösség elnyeréséhez

Amennyiben ezt kérdésként fogalmazzuk, csak igennel lehet válaszolni rá. Még akkor is, ha ez a mondat így sehol sem található az Újszövetségben. Az újszövetségi gyülekezetek és a missziói ígehirdetés alapvető meggyőződése, hogy a hirdett ige meghallása és a keresztiség összetartoznak. Ahogy az ige által Isten dolgozik, ugyanúgy teszi ő hatékonyá a keresztiség vizét (vagy az úrvacsorai kenyeret és bort). Tény ugyanakkor, hogy a keresztiségnek igen sok nevét ismerjük az Újszövetségből. Ilyen például az elpeccsételés, Isten népéhez vezetés, behelyezés az új (messiási) korszakba, szabadítás a végső ítélettől, újjászületés fürdője (Tit 3,5; Jn 3,5), megtisztulás, meghintés (Zsid 10,23), megvilágosítás (Zsid 6,4), Krisztussal együtti meghalás (Róm 6,4; Kol 2,12). Éppen ez az utolsó név sokatmondó a mi összefüggésünkben. Hiszen Pál úgy folytatja érvelését, hogy amennyi-

☞ ben a keresztségben Krisztussal együtt meghaltunk, akkor az ő feltámadásában is részünk lesz (Róm 6,5). Péter első levele szerint a víz „megment” (3,21), és ezt összekapcsolja az újjászületett csecsemőnek az igén való növekedésével. Az evangéliumi hagyományból pedig – nyilván az időközben kialakult keresztelési gyakorlat hatására – a kettő, üdvösség és keresztség szerves összekapcsolása ismerős: „*Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni...*” [Mk 16,16]

Az Újszövetség sokszínű, de egyöntetű véleménye szerint az üdvösséghez vezető útnak a kezdetén áll a test szennyének lemosása, a Lélek ajándéka és az újjászületés. Benne Isten cselekszik, s akkor ennek célja az üdvösség.

e) Keresztség és egyháztagság

Kifejezetten modernkori gondolkodás választotta el egymástól a keresztséget és az egyháztagságot. Az a nézet, hogy a megkeresztelkedés nem feltétlenül kell egyháztagságba torkolljon, az Újszövetség nyújtotta helyzetben el-

képzelhetetlen lett volna. Gondoljunk csak például az első pünkösdi utáni gyakorlatra, ami aztán a misszióra is áterjedt. Aki meghallotta Isten ígéjét, az bűnbánatra indult, bocsánatot kapott, s megkeresztelkedett, hogy a Szentlélek ajándékát elnyerje. S akármennyire személyes döntés és ügy volt is a folyamat, mégis odavezette a megkereszteltet a Szentlélek által összehívottak közösségébe, az Isten népébe, az igazi egyházba. Ugyanennyire elképzelhetetlen lett volna a bibliai korban az egyház népéhez való tartozás vallása, és egyidejűleg a keresztség megtagadása/elutasítása. Éppen a választott néphez, Isten egyházához való hozzátartozás pecsétjeként szerepelt a keresztség, illetve azon keresztül vezetett el hozzá az út.

Hogy ma egyházak vannak, amelyekben keresztlehetlenül is élhetnek az egyháztagok, az kettős félreértésen alapul: a keresztség alkotó jellegének meg nem értésén és az Isten népe keresztség általi megpecsételése jelentőségének elhalványulásán. Ha Luther azt írja az apostoli hitvallás harmadik

részének magyarázatában, hogy „a Szentlélek hívott engem, ajándékaival megvilágosított... ahogy az egész földön élő keresztyénységet hívja, gyűjti és megtartja az egy igaz hitben”, akkor már elébe vág a hitvallás következő mondatának, amely az egy keresztyén anyaszentegyházról szól. A Szentlélek kiáradása az igében és a szentségben egyenesen megalapozza az egy, egyetemes, apostoli egyházat azzal, hogy „naponként hozzátessz a hívők közül” (Csel 2,37; 5,14; 11,24).

Egyházfogalmunk tisztázatlansága és a szent keresztség aláértékelése az oka annak, ha a keresztség és az egyháztagság összefüggése felől elbizonytalanodás üti fel fejt közöttünk. Az Újszövetség úgy látja, hogy a keresztség legfontosabb következménye a „Lélek szerinti járás” (Gal 5,25). S hol történik ez elsősorban és leginkább, ha nem az Isten gyülekezetében?

Forrás: Gémes István:
TIED-igehirdetések és tanulmányok
a keresztségről, bűnbocsánatról,
az úrvacsoráról (Dabas, 1996)

Közeledik a tavasz, előbújnak a kis katicák is

„Emlékeztetéssé tette csodáit,
kegyelmes és irgalmas az Úr.”
[Zsolt 111,4]

Kedves Testvérek! Örömmel és Isten iránti hálával számolok be mindenkinek arról, hogy óvodánkban a gyermekekkel együtt örömmel teli várakozással telnek napjaink.

Nagy feladatok előtt állunk, de az állandó változások mellett vannak örök értékek, melyek megjelennek mindennapjainkban a keresztyén nevelés során.

Óvodánk egyházi óvodaként is épp olyan törvényi keretek között működik, mint bármelyik világi intézmény, így a Nemzeti Köznevelési Törvény és rendeletei, valamint az Evangélikus Egyházi Oktatási Törvény ránk is vonatkozik. Ez jelen esetben azt is jelenti, hogy az óvoda dokumentumait az egyházi és a világi törvényeknek megfelelően kell átdolgoznunk. Számunkra is nagy kihívás ez, hiszen nemcsak a dokumentumok átdolgozása zajlik, hanem az óvodai pedagógiai munka újratelvezése is.

Igaz, a hosszúra nyúlt tél megszorít bennünket, kevesebbet lehetünk a szabadban, de tudjuk, a tavasz,

a megújulás ideje nem várat sokáig magára. Kolléganőim már ünnepi díszbe öltöztették a csoportszobákat, a folyosókat, hiszen nemcsak a külsőségekben, hanem lélekben is készülünk legnagyobb ünnepünkre, Feltámadás ünnepére.

Jó alkalmat kínált felnőttek számára a gyülekezetünkben szervezett böjti sorozat a lelki megújulásra, hogy az ünnepre lélekben felkészülhessünk.

Óvodánkban az ünnepi készülődés jegyében ismerkedtek a kicsik virágvásárnap történetével. Ezt a reményteljes történetet el is játszottuk a gyerekekkel, páлмаágként színes kendőket lobogtatva, hiszen a cél az volt, hogy a gyerekek újra és újra átéljék az Úr Jézus közelében való örömet.

Megható volt számomra ismét megtapasztalni a Szentlélek gyógyító erejét, amikor egy gyermek sírva jött erre a foglalkozásra (szomorúságának oka az volt, hogy egyik kis társa elutasította a barátságát) de a történet eljátszása után, amikor boldogan énekeltünk az Úr Jézusról és arról, hogy Ő a gyermekek barátja, és mindig szereti őket, már maga is vidáman mosolygott és együtt énekelt velünk! Megtapasztalhattuk így módon mi felnőttek is, hogy mennyire fontos a gyermekeknek a lel-

ki nevelés, ami adott esetben egy-egy konfliktus feloldását is elősegíti.

Feltámadás ünnepére nemcsak az óvodai tevékenységek során készülődünk. Ennek örömet igyekszünk megosztani a gyülekezeti házunkba szervezett húsvéti játszóházzal is, melyet gyülekezetünkkel együtt a Német Nemzetiségi Önkormányzat, a Német Hagományápoló Egyesület támogatásával szervezünk.

Végezetül néhány fontos információt szeretnék még megosztani a kedves testvérekkel: Feltámadás ünnepe utáni héten, *április 10–11-én (szerdán és csütörtökön) délelőtt nyílt napokat tartunk óvodánkban*. Ekkor várjuk leendő kis óvodásainkat szüleikkel együtt. Ezt az információt megtalálhatják óvodánk honlapján is. A „Katicabogár” Evangélikus Német Nemzetiségi Óvodába a beiratkozás a város többi óvodájával egy időben történik: *április 29–30-án (hétfőn és kedden), reggel 8-tól délután 5 óráig*.

Kívánom a Kedves Testvéreknek, hogy a közeledő Feltámadás ünnepe hozzon lelki és testi megújulást mindenkinek!

RÉVÉSZNÉ TÓTH ERZSÉBET
óvodavezető

Pillanatok a léleknek

Csendeshét és csendesnap az evangélikus gimnáziumban

Minden napra jutott legalább egy pillanat a léleknek is a nagyhetet megelőző héten az evangélikus gimnázium tanulói és dolgozói életében. A tavaszi szünet előtti utolsó tanítási napokon az órák a szokottnál rövidebbek voltak, így mindennap maradt időnk arra, hogy valami különleges élményben legyen részünk. Ez volt az első csendeshetünk...

A hét kettős témát kapott. Egyrészt az egyházi év szakának megfelelően Krisztus szenvedése és feltámadása állt előttünk, másrészt az egyházunkban az idei évre kapott témával, a tolerancia kérdésével és kihívásaival igyekeztünk szembesülni.

A hétfő tulajdonképpen az idei tanév során már megszokott rendben alakult: a harmadik órában nem az iskola-pad, hanem őszi időben a templom-pad, míg a téli hidegek beköszöntével a kollégium fűtött aulája várta a diákokat, hogy részt vegyenek a szokásos hétkezdő áhítaton. A második félelvtől ezek az elcsendesedések Jézus példázatairól szólnak. Közeledve a passió-történet eseményeihez ezen a hétfőn a természetlen fügefá példázata (Lk 13,6–9) volt az áhítat alapja. Isten, a kert tulajdonosa három éve hiába keresi a fügefán a termést, így megszületik az ítélet: ne foglalja hiába a földet! A vincellér – Jézus Krisztus – azonban felemeli szavát a fa érdekében: hagyd még egy évig, hadd trágyázzam meg, hadd ássam jól körbe, hátha meghozza a várva várt termést... A fa kegyelmet nyert, a vincellér pedig a szó legszorosabb értelmében mindent beleadott: saját vérével öntözte meg fügefát. A példázat ma is, számunkra is feltette a kérdést: nem foglaljuk-e hiába a helyet? Nem vessz-e rajtunk is kárba a vincellér erőfeszítése?

Második és harmadik alkalmunkon vendégsegélyzők gazdagították prog-

ramunkat. Kedden a Mécses Egyesület csengettyűkórusa érkezett Istent dicsőítő zenékkal. A jól ismert „Hallelu, hallelu...”-t a gimnazistákkal együtt énekeltük, így lett igazán közösségivé az alkalom. Szerdán szintén a Mécses Egyesület tagjai szerepeltek, ekkor zenével és pantomimmal tettek bizonyosságot. Átéltük, hogy az Istentől jóra kapott kezeinket miként használjuk építés helyett rombolásra, simogatás helyett ütésre, vigasztalás helyett mások megkárosítására. Átéltük, hogy a mi kezeink voltak azok, amelyek Jézust keresztre juttatták. És végül együtt emlékezhetünk arra, hogy Jézus mégsem maradt a sírban. „Feltámadtál, és te győztél, a halálon uralmat vettél...” – szölt az ének. A Mécses Egyesület együttese nemcsak nagyhét és húsvét üzenetével gazdagítottak minket, hanem a tolerancia által felvetett kérdéseket is közelebb hozták hozzánk, hiszen legtöbbször nem olyan, mint mi. Általában saját szemszögünkből kiindulva tekintünk rájuk, és hozzánk képest „fogyatékkal élőknek” hívjuk őket. Ezekben az alkalmakon mégis azt tapasztalhattuk meg, hogy nem mi tudunk nekik adni, hanem épp fordítva: ők hoztak magukkal olyan örömet és felszabadultságot, ami irigylésre méltó és követésre bátorító volt mindannyiunk számára.

A csütörtök talán sokak számára megdöbbentő élményt hozott magával. Egy bizonyos, a hídmesterről szóló néhány perces kisfilm megtekintése után tapintani lehetett a csendet az aulában. Hatszáz fiatal állt megrendületen. A rövid, modern példázatnak tekinthető alkotás üzenete mindannyiunkat elérte: a legdrágább kincs feláldozásába került, hogy életben maradjunk. Isten szeretete nem engedte meg, hogy mindannyian elpusztuljunk, hanem inkább odaadta a számára legdrágábbat, egyetlen fiát, csak hogy mi megmaradjunk. Mindez nem kavarja fel az emberek többségét. Sokszor természetesen vesszük az életünket, a számunkra adott lehetőségeket, és nem gondolunk bele, hogy Valaki ezért nagyon nagy árat fizetett. Kértük, vagy sem, ez a mi életünkre is vonatkozik. Mivel tudjuk mindezt meghálálni?

A pénteki különleges alkalom volt, hiszen ezen a napon már nem voltak

tanítási órák. Ugyanúgy reggel nyolckor kezdődött a program, ezúttal az intézmény leszönyegezett tornatermében. Délelőtti vendégeink a tolna megyei Sárszentlőrincről érkeztek köztük Bakay Péter vezetésével, aki egyháznak cigánymisszióért felelős munkatársa. A napot közös énekléssel és reggeli tornával kezdtük („Fejem, vállam, térdem, talpam mind az Urat dicséri...”), majd egy nagy, közös játékkal könnyedebb keretek között igazán komoly kérdésekkel szembesültünk. Kikkel ülnénk le egy asztaltársaságba? Ki mellett utaznánk vagy nem utaznánk szívesen a vonaton? Milyen ki-sebbség sorsát lennének képesek magunk is felvállalni? A játékos szavazások, melyeket a tornaterem két oldalára történő helyezkedéssel valósítottak meg a fiatalok, valójában a vendégeink által hozott téma felé ébresztgették a gondolatainkat: Mit gondolunk a cigányokról? Hogyan viszonyulunk hozzájuk? Keresztyénként milyen válaszokat adhatunk a toleranciánkat erősen igénybe vevő együttélés problémáira? A téma feldolgozásához hozzájárult, hogy a vendégek között cigány testvér is volt, aki eleven módon tett bizonyosságot arról, hogy az ő élete is Krisztus személyes megismerésével változott meg.

A problémafelvető bevezetés után a diákság osztályokra bomolva beszélgetett tovább a felvetett kérdésekről, amelyet végül egy transzparens elkészítésével zártak le.

A nap közös programjának záróak-kordja a közös istentisztelet volt, melyet most a barátságatlan időjárás miatt nem a II. kerületi evangélikus templomban, hanem az előző programpon-toknak is helyet adó tornateremben tartottunk.

E sorok írója számára a hét legnagyobb élményét mindenképpen ez az

alkalom jelentette, ahol részesei lehetünk annak, ahogy a profán helyszín megszentelődött. Valódi „Lélekjelenlétet” élhettünk át a több száz fős tömeg néma csendjében, és felcsendülő énekében egyaránt. Az istentisztelet már a húsvétra előtekintő alkalom volt, hiszen legközelebb csak az ünnep után fogunk találkozni, ezért a feltámadás üzenete került a középpontba. Az igehirdetés szólt Jézus Krisztus feltámadásáról, ami egykor ugyanolyan képtelen történet volt, mint amilyenek sokan ma is vélik. És szólt még arról is, hogy a feltámadás legnagyobb bizonyítéka éppen az, hogy ma is lehetséges az élő

Jézussal való személyes találkozás. Ez a találkozás pedig ma is életet ad. Miniket is szeretne megeleveníteni, életünket, kapcsolatainkat helyreállítani, fel-támasztani. Az utolsó szó ugyanis nem

a halálé, hanem az életet teremtő Istené.

A záróének utolsó hangjai után hamar kiürült az épület. A tavaszi szünet egyik pillanatról a másikra kézzelfogható valóság lett. Az üres sír üzenetére furcsán erősítettek rá az üres folyosók. Mégis, végigsétálva a kihaltnak tűnt épületen arra gondolhattam: az élet most a falakon kívül folytatódik, ahová a lelkében mindenki magával vihetett egy-egy életet formáló gondolatot vagy érzést az előző napok különleges pillanataiból.

GYÓRI GÁBOR DÁVID

Gondolatok a kommunizmus áldozatainak juttatása kapcsán

2013. január 23-án megjelent a kormányzati portálon egy közlemény, amely arról tudósított, hogy két részletben – 2013-ban és 2014-ben – duplájára nő a kommunizmus áldozatainak juttatása.

Valamennyi vélt érintett meglegegetten vette tudomásul, hogy az igazságtalanul elszenvedett megpróbáltatásokért a kormány némi anyagi kárpótlást nyújt. Miután a közlemény nem hivatkozik a 267/2000 (XII.26) sz., a málenkij robotosokat, a kitelepítetteket és a munkaszolgálatosokat érintő, sértően kirekesztő törvényre, mindenki joggal gondolhatta, hogy a kormány valóban kivétel nélkül megbecsüli és tiszteli a diktatúrák valamennyi áldozatát.

Amíg a hivatkozott törvényt nem olvastam, csak a közleményt, nem értettem, hogy miért maradtak ki az 1951-ben Budapestről vidékre, így Mezőberénybe kitelepítettek és a munkaszolgálatosok. Pontosítást kértem Giró-Szász András kormányzóvivő és Havasi Bertalan helyettes államtitkár úrtól.

A Közlönyben megjelent kormányhatározat hivatkozik a 267/2000 (XII.26) számú rendeletre. Az 1.§ (1) d) pontja szerint: *1944. október 1-jét követően a Szovjetunióba kényszer munkára elhurcolták, és három évet elérő, illetőleg azt meghaladó szabadságvesztést vagy szabadságkorlátozást szenvedett el, juttatásra jogosult.*

A Mezőberényből málenkij robotra elhurcoltak két és fél év munka után jöttek vissza Szabó Árpád akkori, mezőberényi származású földművelés-

ügyi miniszter kérésére és Puskin szovjet nagykövet közbenjárására.

A 267/2000 (XII.26) sz. kormányrendeletet tanulmányozva felvetődik a kérdés: miért ez a diszkrimináció? Miért nem ismeri el a kormány, hogy két és fél év eltöltése egy szovjet munkatáborban az elszenvedőknek mérhetetlen fájdalom ma is – fizikailag és lelkiileg egyaránt. Miért három év a választóvonal? Miért nem lehet időarányosan megállapítani a juttatást? Miért kell büntetni a „rövid”, 31 hónapig rabszolgaként dolgozó mezőberényi málenkij robotosokat azzal, hogy őket kizárják a pótlék emeléséből?

Joggal érzik ezt igazságtalannak, akárcsak azok a kitelepítettek is, akiket 1951-ben vagyonuktól, lakásuktól megfosztva a kisemmizett nagygazda (kulák) családokhoz telepítettek.

Mezőberény nagyon sok igazságtalanságot élt meg a kommunizmus időszakában. Ezért érthetetlen, hogy miért nehezítik és alázzák meg ezeket az idős, sokat szenvedett embereket, akik közül a legfiatalabb is már 86 éves.

A málenkij robotosok, a munkaszolgálatosok és a kitelepítettek közül már kevesen élnek, az ő nyugdíj-kiegészítésük nem ró nagy terhet a kormányra. A többiekről, akik szintén elszenvedtek a kommunizmus szörnyűségeit, a törvény pozitívan rendelkezik.

Kérem, hogy a törvényt vizsgálják felül és módosítsák, saját lelkiismeretükre hallgatva és a még élő áldozatok megbecsülése miatt. A tankönyvek még mindig keveset írnak ezekről az eseményekről. Ha a politikusok és tör-

vényalkotók családjában nem volt málenkij robotos, kitelepített vagy munkaszolgálatos, akkor nem tudják, hogy milyen tragédiákat, megaláztatásokat kellett elszenvedni a most a törvény által kirekesztéssel is megbántott túlélőknek.

Minden év július utolsó vasárnapján a málenkij robotosokért szól a mezőberényi német templom harangja, akik 1947. július 29-én tértek haza Sahtiból és a környező lágerekből. Szeptember első szombatján déli 12 órakor szintén a harangszóval kezdődik a kitelepítettek és a befogadók visszaemlékezése az 1951–1953-as (sokaknak tovább tartó) nehéz időkre.

Minden történelmi esemény évfordulójára szívesen várjuk az érdeklődőket (nálunk még volt német kitelepítés, csehszlovák–magyar lakosságcsere és a zsidó lakosság elhurcolása is), mert ezáltal biztosan mindenki sokkal jobban megérti a településünk lakóit sújtó intézkedések igazságtalanságát.

Köszönöm Önnek, hogy elolvasta írásomat! Kérdéseire, megjegyzéseire örömmel válaszolok.

Tisztelettel:
KISARI MIKLÓSNÉ

E-mail: mkisari@yahoo.fr
Telefon: 06-30-6920-411

*

*Szerkesztői megjegyzés:
Amennyiben ezekre a sorokra érdemi válasz érkezik, újságunkban azt is közzé tesszük majd.*

Vasárnapi iskola

Gyülekezetünk az elmúlt időszakban ismét egy új „színfoltal” lett gazdagabb. A gyermekek számára – lelkészünk kezdeményezésére – „Vasárnapi iskolát” tartanak a diakóniai csoport tagjai és az óvó nénik. Ezt a szép feladatot az elmúlt tanévben Schön Krisztina egyedül vállalta, ebben az évben azonban már egy kis munkacsoport szerveződött mellé.

A közös szolgálatot az adventi időszakban kezdtük, s most, bőjtben ismét fogadjuk a gyerekeket. Az adventi alkalmakon egy „Csoda-vár-ó” állatkertet építettünk fel, azon bibliai történetekhez kapcsolódva, amelyek állatokról szólnak vagy megjelennek bennük az állatok.

A bőjti alkalmak során a testrészeket tartalmazó igékre fókuszáltunk, főénekünk (Fejem, vállam, térdem, talpam, mind az Istent dicséri) is ezt segí-

tette. Amíg felnőtt egyháztagjaink a „nagy” istentiszteleten vannak, mi a kicsikkel ugyanúgy követjük a templomi liturgiát, csak egyszerűbben, az ő koruknak megfelelő énekekkel, történetekkel. Minden alkalommal „felépítjük” az oltárt, kedves énekeket tanulunk, imádsággal is dicsőítjük Istenünket, meghallgatjuk az aznapi igét, majd ezt a hallott igét, bibliai történetet kifejtiük, feldolgozzuk kézműves foglalkozással, mesével. A „kicsi” istentiszteletünk befejezéseként hálaadó imádságot mondunk, megköszönjük az Úr Jézusnak, hogy együtt lehettünk, áldását kérjük további életünkre, végül énekekkel búcsúzzunk el egymástól.

Nagyon szívet melengető látni és átérezni, ahogy a kicsi gyermekek kellő komolysággal és odafordulással követik a liturgiát, mindig tudják, mi miután következik, van véleményük, és szép

gondolatokat fogalmaznak meg a bibliai történettel kapcsolatban. Óáltaluk mi, felnőttek is töltekezhetünk, és velük együtt élhetjük meg a jézusi szeretetet.

A jövőben – nem csak az egyházi esztendő kiemelt időszakában – szeretnénk tovább folytatni ezeket az alkalmakat. Szeretettel várjuk, hívjuk azon kisgyermeket, akik szívesen imádkoznának, játszanának vasárnap délelőttönként a mi kis közösségünkben. Így szeretnénk a szüleiknek is segíteni, hogy részesei lehessenek a vasárnapi istentiszteleteknek.

Isten áldását kérem gyülekezetünk valamennyi tagjára és a Vasárnapi iskola szolgálattevőire!

FALATYNÉ BERKESI MÁRTA

Új lehetőség, komoly feladat

Interjú Kákay Istvánnal a hit- és erkölcsstan oktatásának kérdéseiről

A tanárok tehetségét és ambícióját meghatározó tényezőnek tartja a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodájának igazgatója, Kákay István, akit a hitoktatás rendjének átalakulásáról, finanszírozásáról és az oktatói álláshelyzetről kérdeztünk.

– Mi a véleménye a kötelező hit- és erkölcsstanórák bevezetéséről?

– Az egyházak számára nagy lehetőség ez, hiszen reményt ad arra, hogy a mai, értékvesztett társadalom vissza fog térni az európai kultúra hagyományos értékeihez. Azt gondolom, hogy a magyar társadalomnak óriási szüksége van ezekre az értékekre, ezért az erkölcsstanoktatást is helyeslem.

Külön öröm, hogy az egyházak számára újabb lehetőség adódott a hittanoktatás kiszélesítésére. A kötelező hit- és erkölcsstanoktatás kapcsán könnyen el tudunk érni olyan családokat, olyan gyerekeket is, akik eddig nem vettek részt a gyülekezetek életében vagy nem kötődtek szorosabban az egyházunkhoz. Ez a lehetőség egyúttal komoly feladatot is ró egyházunkra. A nagy történelmi felekezetek nem kaptak elég időt a felkészülésre. Az a sze-

rencsénk, hogy felmenő rendszerben kerül bevezetésre a tantárgy. Egyelőre a római katolikus egyháznak sincs eleget jól képzett hitoktatója erre a feladatra, s előreláthatólag nekünk sincs. Ezért könnyen lehet, hogy lesznek olyan helyek, ahol igény mutatkozik evangélikus hitoktatásra, de egyszerűen nem lesznek oktatók.

– Hogyan lehet a hitoktatói hiányt pótolni?

– A hittanárképzés szerepe most lényegesen nőni fog. Szabóné Mátrai Marianna, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Gyakorlati Intézetének vezetője nagy részt vállal a hittanár- és lelkészképzés, illetve az erkölcsstan-továbbképzés területén is. Számos hitoktatónk van, aki elvégezte a hittanárképzést, de a hittanórák csekély száma miatt nem jut tanítási lehetőséghez. Van olyan eset is, amikor maga a lelkész vállal több hittanórát a gyülekezeti munka mellett, így feleslegessé válik a hitoktatók alkalmazása. A teológiáról kapott információ szerint körülbelül kétszázan rendelkeznek hittanári diplomával, és most kevesebb, mint százán dolgoznak. A teológia, az eszerek és az intézményvezetők segítsé-

gét kértem abban, hogy felkutassuk azokat a hittanárokat, akik évekként vagy évtizedekkel ezelőtt végeztek, és elvesztették a kapcsolatot a gyakorlati hitoktatással. Arra kérjük őket, hogy jelentkezzenek a lakóhelyük szerinti párosított lelkésznel, mert szükség lehet rájuk szeptembertől.

– Mi a lelkészek teendője, ha mégsem lesz elég hitoktató?

– Előfordulhat, hogy a kötelező hit- és erkölcsstanórát nem tudjuk megtartani az iskolában, de az emiatt kimaradt gyerekek sem lesznek hittanóra nélkül. Mivel a most kiépítésre kerülő rendszer kifejezetten csak az általános iskolákat, sőt első évben csak két évfolyamot érint (az óvodákat és a középiskolákat a jövőben sem fogja), így nagy valószínűséggel a gyülekezeti hitoktatás – ha mértéke csökken is – hosszú távon fenn fog maradni.

A gyülekezeti hitoktatás a gyülekezetekben, szervezett rendben, rendszerint hétvégén vagy délutánonként folyik azoknak a gyerekeknek, akik nem az iskolában vesznek részt hittanórán. Az evangélikus hittanoktatás más része egyfelől a nem egyházi óvodákban, iskolákban, kollégiumokban

zajlik, másfelől ennek nagyon komoly szegmense az evangélikus egyházi fenntartású oktatási intézményekben folyó munka. Ezekben a köznevelési-közoktatási intézményekben természetesen az evangélikus és más felekezetű hittanórák – általános iskolában jellemzően heti egy, középiskolában heti két óra – be vannak építve az óra-rendbe. A hitoktatásnak ezek a formái ezután is megmaradnak, csak kibővülnek egy új lehetőséggel.

–A helyi együttműködés nélkülözhetetlen a hit- és erkölcsstanórák megszervezéséhez.

– Eppen ezért fordultam már kétszer intézményvezetőinkhez azzal a kéréssel, hogy segítsék a helyi lelkészek és az állami iskolák igazgatói közötti kapcsolatépítést. A lelkészeknek emellett a tankerületi igazgatókat is fel kell keresniük, hiszen ők segíthetik azt, hogy az erkölcsstan mellett valóban hittant is választhassanak a gyerekek. Különösen az evangélikus hittanra érvényes ez, mert a római katolikus és a református egyház hittanoktatását a két egyház lényegesen nagyobb lélekszáma miatt valószínűleg kevésbé kell majd támogatni – nekünk ilyen szempontból nehezebb a helyzetünk. Lélekszámunknál és szórányszámunknál fogva kérdéses, hogy egy-egy iskolában elérjük-e majd a gyerekek egy komolyan szervezhető csoport létszámküszöbét. Sikerült elérnünk a minisztériumi egyeztetések során, hogy az alsó és felső tagozatokon teljesen összehasonlíthatóak legyenek a hittancsoportok, ami azt jelenti, hogy első és negyedik, illetve ötödik és nyolcadik osztály között valamennyi evangélikus hittanost össze lehet vonni egy csoportba, hogyha a csoport létszáma ezt indokoltá teszi, és amennyiben az óra-rend ezt lehetővé tudja tenni. Engedményt ad a szabályozás arra nézve is, hogy ha teremhiány, hitoktatóhiány vagy egyéb ok miatt csak órarenden kívül sikerül megszervezni az órát, más helyszínen is meg lehet tartani úgy, hogy mégis az órarendi keretben elszámolható. Ezek az izgalmas helyzetek mindig a helyi személyek kreativitásán és jó szándékán múlnak majd.

–Hogyan történik az órák finanszírozása?

– A kötelező hittanoktatásban végzett munkáért az állam óradíjat fizet, amiben a járulék is benne lesz majd, és óradíja az állami pedagógus átlagbéréből számított óradíjjal megegyező összeg. A gyülekezeti hittanóra az eddigi

módon: az egyházon keresztül, szintén az államtól kapja a finanszírozást. Jelen pillanatban folynak a tárgyalások a finanszírozásról. Nyitottságot tapasztalok az állam részéről, ugyanakkor a finanszírozási oldal végessége miatt kockázatokat is látok. Nyilvánvalóan nem elvárható, hogy az állam hat felekezet hittanóráinak díját fedezze. Valószínű, hogy az állam minden osztályra heti kétórányi keretet különít el, ami azt jelenti, hogy egy osztályban a harmadik felekezeti hittanra már nem jut pénz. Az viszont biztos, hogy nem lesz minden osztályban hittan, vagy csak egyféle lesz, és akkor a fennmaradó összeget felhasználható máshol. Az órarendszervezésen sok fog múlni. Ezzel kapcsolatban optimista vagyok, de nem vagyok nyugodt.

–Milyennek találta a minisztériumi egyeztetések hangulatát?

– A hit- és erkölcsstanórák ügyével kapcsolatos egyeztetés már két éve megkezdődött. Időközönként az egyházak között és az állammal is folytak megbeszélések. Korábbi tapasztalataimmal egybevetve ilyen konstruktív, nyitott és baráti légkörrel sosem találkoztam. A jelenlegi Oktatásért Felelős Államtitkárságon valamennyi vezető beosztásban levő munkatárs egyházi iskola kötelekéből került a minisztériumba – tehát teljes mértékben egyházbarát volt a tárgyalól fél.

– Ön szerint min múlik az evangélikus hit- és erkölcsstanórák sikere?

– Az elmúlt két év során közel ötezer diákot vettünk át – óvodában, általános iskolában és középiskolában. Az intézményrendszerünk jelentősen gyarapodott, ami nagyon örvendetes tény. Elsősorban nagy evangélikus gyülekezetek biztos háttérével és az evangélikus egyház számára stratégiai-lag fontos településeken vettünk át oktatási intézményeket. De ezeken a helyeken is rengeteg múlik az igazgatókon és a tantestületeken. Ugyanezt a helyzetet látom a kötelező hitoktatás kapcsán is: kaptunk egy esélyt, egy lehetőséget, hogy a krisztusi üzenetet elvigyük olyan helyekre, ahol eddig nem találkoztak vele. De egyáltalán nem mindegy, hogy ki viszi oda. Remélem, hogy Isten kellő tehetséget és ambíciót fog adni azoknak, akiket erre a szolgálatra kiküld!

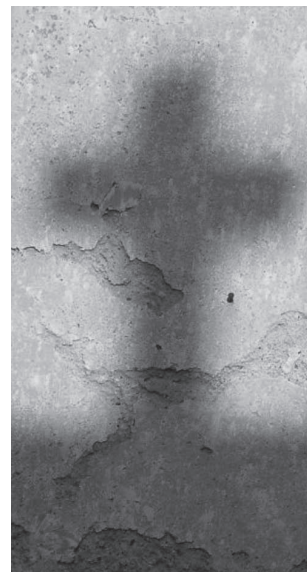
Szöveg: Koczor Kinga
Forrás: evangélikus.hu

Weöres Sándor: Kereszt-árnykép

*A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”*

*a kereszt két karja a légbé szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágnak:
„vigyázz: ór a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”*

*a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat.”*

Röviden...

• Imahét

2013. január 20–27. Az ez évi ökumenikus imahét Mikeás próféta könyvéből származó vezérigéje volt: „*Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.*” [Mik 6,8] Minden évben egy héten át szólunk a keresztények egységéről. Közösségünkkel demonstráljuk, komolyan vesszük az egységre vonatkozó jézusi felszólítást. Ebben az évben egy szép alkalom során élhettük át igazi lelki összetartozásunkat. A katolikus templomban – több év után újra – protestánsok és katolikusok egyaránt élhettünk az úrvacsora szentségével.

• Túlsordulás

Február 16-án a Budapesti Fasori Evangélikus Gimnázium adott otthont a Szélrózsza utótalálkozóknak. A nagyszerű nyári alkalom után többen örömmel indultunk útra, hogy újra átéljük a Szélrózsák hangulatát. A nap mottója volt: „*Amivel csordultig van a szív, azt szolgálja a száj*” [Mt 12, 34]

• Egymásra hangolva

Az elmúlt év februári teastjét is a „Házasság hetének” tükrében szerveztük meg. Február 17-én, 17 órakor egy kedves fiatal házaspár jött közénk Orosházáról: Bánkiné Révész Adrienn és Bánki-Horváth György. Két kisfiú szüleiként is aktív gyülekezeti szolgálatot végeznek, pl. a 0–5 éves korosztálynak szervezett Tipegő istentiszteletek vezetésével, a vakmisszió támogatásával, az ifjúsági (ún. Reménység) istentiszteleteken való zenei szolgálattal. Beszélgetőpartnerük volt iskolalelkesünk és felesége, Győri Gábor Dávid és Győriné Pataki Judit. Bepillantást nyerhettünk a kisgyermekes lelkészcsalád mindennapjaiba is – örömköbe és kihívásokba egyaránt – miközben kisgyermekük otthonosan érezték magukat körünkben. Köszönet a háziasszonyoknak a finom kávéért, kalácsért, a szíves vendéglátásért!

• Böjti sorozat

Február 21.–március 22. között minden csütörtökön este vendég ige hirdetőket hallgathattunk. A keresztre, az Úr Jézus értünk vállalt szenvedésére emlékeztettek a prédikációk, ezzel készítve fel bennünket a nagyhét üzenetének megszívlelésére. Így volt közöt-

tünk Szabó Klára vésztői református lelképásztor, Dorn Réka békéscsaba–erzsébethelyi lelkész, Kondor Péter esperes úr, Hulej Enikő kecskeméti lelkész és Ribár János nyugalmazott esperes úr, aki két egymást követő estén szólt a nagyhét fontosságáról és a nagypéntek evangéliumáról. Hisszük, hogy mindazok, akik részt vettek a böjti esteken, Urunk bennünket megszólító kegyelmével is találkozhattak.

• Ökumenikus világinap

Március 1-jén, 18 órakor gyülekezünk adott otthont az évente március első péntekén rendezett alkalomnak. Ötvenen voltunk együtt a történelmi egyházak gyülekezeteiből. Francia keresztény testvéreink ez évre Máté evangéliumából választották a Világinap vezérgondolatát és vezérigéjét: „*Jövevény voltam... és befogadtatok*” [Mt 25,35]

Az elmúlt években, jelenleg és az elkövetkező időszakban is, különböző okokból, így gazdasági, társadalmi, de gyakran a keresztény hitük megvallá-

sáért és gyakorlásáért kényszerülnek emberek elhagyni hazájukat, otthonukat, sok esetben mindenüket hátrahagyva, akik valahol rászorulnak befo-gadásunkra, cselekvő segítségünkre. Az ige választásakor a francia testvérek szerették volna ráirányítani földünk keresztényeinek figyelmét arra, hogy egymás elfogadását ne csak szavakban hangoztassuk, hanem azt cselekedeteinkkel is igazoljuk. Az est második részének előadója Kisari Miklósné Chovanyecz Magdolna volt, akinek szubjektív beszámolóját nagy figyelemmel hallgattuk. Az általa választott képek, tárgyak és az ízek világa még közelebb hozta hozzánk az országot és az ott élőket. Köszönjük ezt a közösen megvalósított alkalmat!

• Böjti szeretetvendégség

Március 10-én megtudhattuk, miről prédikál egy szárnyas oltár. Győri Gábor, a Pesti Evangélikus Egyházmegye esperese a pestszentlőrinci evangélikus templom különleges oltárát mutatta be nekünk. A becsukott szárnyakon Krisztus szenvedését jeleníti meg egy

Miért sírnak a nők?

– Mama! Miért sírsz? – kérdezte egy kisfiú az édesanyját.
– Mert én nő vagyok – válaszolta az asszony.
– Ezt nem értem! – mondta a kisfiú.
– És ezt soha nem is fogod megérteni... – válaszolta gyermekét átölelve az anya.
Később megkérdezte a fiúcska az édesapját is:
– Papa! Miért sír mama látszólag minden ok nélkül?
– Minden nő ok nélkül sír – ez volt minden, amit a papa válaszolt.
A fiúcska felnőtt, férfi lett, és még mindig kereste a választ: vajon miért sírnak a nők. Egyszer megkérdezte a Legfelsőbb Hatalmat:
– Mondd, Atyám! Miért sírnak a nők olyan könnyen?
Az Atya elgondolkodva válaszolt:
– Amikor a nőt teremtettem, valami különlegeset alkottam. Olyan erőssé tettem a vállát, hogy a világ terheit elbírja, mégis oly gyengéddé, hogy vigasztalást is tudjon adni. Oly belső erőt adtam neki, ami lehetővé teszi, hogy akkor is tovább menjen, amikor már mindenki más feladja, hogy a betegségek és a bánat idején is ellássa családját, panaszkodás nélkül. Oly mély érzéseket adtam neki, amelyekkel gyermekeit mindig és minden körülmények között szereti, még akkor is, ha a gyermek őt megbántotta. Oly erőt adtam neki, mellyel a férjét minden hibájával együtt szereti és elviseli, és azért alkottam a férfi oldalbordájából, hogy vigyázzon férje szívére. Oly bölcsességet adtam neki, hogy tudja, egy jó férj soha nem érti meg a feleségét, de néha próbára teszi a nő érzéseit, határozottságát, és kitartását. És végezetül könnyeket is adtam neki, hogy sírhasson. A könnyek kizárólag csak az övéi, és annyit használ belőlük, amennyire csak szüksége van... Egy nő szépségét a szemében ismered fel, mert ez szíve kapuja, ahol a szeretet lakozik. . .

☞ lengyel fafaragó bizonyágtétele, míg a feltámadt Úrra, a Jó Pásztorra mutat az a festmény, amely az év többi részében látható, ha a szárnyakat kinyitják. Laetare vasárnapja az öröm vasárnapja is – a kenyérről szól. Ezért egy kedves versengésre biztatott minket vendégünk: gyűjtsünk kifejezéseket a kenyérről kapcsolatosan. Három testvérünk CD-t kapott, melyen többek között esperes úr saját éneke is hallható. Örülünk, hogy velünk voltak ezen az estén!

• Kokárda

Március 15-én, hazánk nemzeti ünnepén hívős, havas időben emlékezünk és koszorúztunk. A délután folyamán sokan vettünk részt a Német Hagyományápoló Egyesület klubdélutánján. Jó volt találkozni, beszélgetni!

• Templomtakarítás

Március 16-án, szombaton a hólepet táj sem akadályozhatott meg bennünket, hogy a tervezett templomtakarításra összejöjünk. A gyermekekkel együtt harminchárman voltunk! A munkát és napot kezdő reggeli áhítat során együtt figyeltünk Isten igéjére,

mely a templomépítés előzményéről szólt, és arról, hogy bármit adunk az Úrnak, annak hozzá méltónak kell lennie. A konfirmadusok az ifi-terem rendjén fáradoztak, és segítettek az iratok, könyvek rendezésében. Többen a tanácsterem székeit portalanították több órás, aprólékos munkával. A templomban nagyon sok tennivaló volt: pókhálózás, portalanítás, az ülepárnák elrendezése, ablaktisztítás, a padok takarítása, a torony lépcsőjének tisztítása. Férfitestvéreink egy fát is kiszedtek a templomkertben, de csatornát is takarítottak. Jó volt együtt elfáradni, a nap közepén közösen ebédelni, majd újra folytatni a tennivalókat. Istennek szolgáltunk, miközben így munkálkodtunk. Reméljük, egy szép tavaszi napon a szabadban folytatjuk majd! Isten áldása legyen mindenkin, aki oda tudta szánni magát azon a napon!

• Hittanverseny

Március 23-án, szombaton délelőtt két csoportnyi hittanossal vettünk részt Békéscsabán az országos hittanverseny egyházmegyei fordulóján.

Versenyzőink egyaránt 3. helyezést értek el. Nagyon alaposan felkészültek, akár ellenfeleik is, akiktől egy-két pontnyi különbséggel maradtak csak le. Gratulálunk nekik a szép szereplésért! Az 5–6. osztályos korcsoportban: Frey Panna, Kovács Botond, Kotroczó Dóra, Mikula Fanni (ők a konfirmadusok), s a 3–4. osztályosok: Kreisz Noémi, Lázár Levente, Temesvári Gábor.

• Tojásfestés

Minden virágvasárnap előtti szombaton húsvéti készülődést szervez a Német Hagyományápoló Egyesület, az Evangélikus Német Nemzetiségi Óvoda és egyházközségünk. Kicsit szorongva készültünk erre a délutánra, tudva, hogy sok programban voltak érintettek ezen a délutánon a gyermekek: iskolai alapítványi műsor, néptáncos locsolás, kosárlabdatorna... Hála Istennek, óvodásaink és hittanosaink közül igen sokan vettek részt szüleikkel együtt a kézműves délutánon! Köszönet a főszervező egyesületnek és az óvoda dolgozóinak a kedves alkalmért!

RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap, 10 órakor gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnap úrvacsoraosztással, minden negyedik vasárnap családi istentisztelet). Az istentisztelet idején óvodásoknak és kisiskolásoknak gyermek-bibliakör.
- Kedden, 10–11 óráig baba–mama klub, 14 órakor asszonykör. (A hónap utolsó keddjén 18 órakor találkozik a diakóniai csoport.)
- Péntek, 16.00–17.30-ig Evangélikus Rézfűvőskör, 18 órakor Bibliaiskola.
- Szombaton, 16 órakor konfirmandusóra, 17.30-kor ifjúsági alkalom.

HIVATALI ÓRÁK: kedden és pénteken 8.30–12 óráig.

ÓVODAI ÉVZÁRÓ PÜNKÖSDHÉTFŐN 10 ÓRAKOR

KONFIRMÁCIÓ

2013. május 26.
(Szentháromság ünnepe)

LELKI SEGÍTSÉG

Örülök, hogy egyre többen tisztelnek meg bizalmukkal! Kérem, keressenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz élethelyzetben, gyászban, de válságban vagy kritikus családi és nevelési helyzetben is.

A lelkigondozói alkalmak lehetnek telefonosak, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten igéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozok, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri.

Lázámé Skorka Katalin:
06 66 352-040
vagy 06 20 824-3805

Köszönet és kérés

Mindazoknak köszönettel tartozunk, akik az elmúlt esztendőben adományainkkal, egyházfenntartó járulékkal segítették gyülekezetünk életét.

Továbbra is kérjük, hogy gyülekezethez tartozásuk anyagi kifejezéséről ne feledkezzenek meg. A gyülekezet saját erejéből építette templomát, vásárolta harangjait, működtette iskoláit. Templomunkat, egyházközségünket most is a gyülekezeti tagok önkéntes pénzadományából tartjuk fenn. Kérjük, legyen ez továbbra is fontos része életüknek! Ki-ki anyagi helyzetétől függően, de szívből, s mintegy Istennek adva áldozzon egyháza javára.

Aktív dolgozóknak módjuk van adójuk kétszer 1%-áról is rendelkezni. Az első 1%-ot a Magyarországi Evangélikus Egyház, a második 1%-ot az Erős Vár Alapítvány vagy akár a Mezőberényi Német hagyományápoló Egyesület részére is elküldhetik.

„A jótékonyágról és az adakozásról el ne feledkezettek, mert az ilyen áldozatokban győnyörködik az Isten.” [Zsid 13,16]

bírnök

Kiadja: a Mezőberényi I. Kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.)

Felölős kiadó: Lázámé Skorka Katalin lelkész • Tördelőszerkesztő: Szatmári László

A nyomtatás a Berény Nyomdaüzemben készült. Cégtulajdonos: Hegyi Márton